

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

17 aprilie 2013

mun. Chișinău

Colegiul penal în componență :

Președinte – Constantin Gurschi,

judecători – Ion Arhiliuc și Olga Adam,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de inculpatul Cechina Ion, împotriva sentinței Judecătoriei Ungheni din 04 iunie 2012 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 05 decembrie 2012, în cauza penală în privința lui

Cechina Ion Vladimir, născut la 10 mai 1958, originar și domiciliat în or. Ungheni, str. Victoriei 4, moldovean, cetățean al R. Moldova.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

- 1. Instanța de fond din 27 iunie 2011 - pînă la 04 iunie 2012;*
- 2. Curtea de Apel Bălți din 12 iulie - pînă la 05 decembrie 2012;*
- 3. Curtea Supremă de Justiție din 04 martie - pînă la 17 aprilie 2013;*

Asupra recursului ordinar, Colegiul penal

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Ungheni din 04 iunie 2012, Cechina Ion, a fost condamnat în baza art. 264 alin. (1) Cod penal, la amendă în mărime de 200 unități convenționale, în sumă de 4.000 lei, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 1 an.

A fost admisă în principiu acțiunea civilă înaintată de reprezentantul părții vătămate Șevcenco Svetlana împotriva inculpatului I. Cechina, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că, I. Cechina la 30.05.2011, aproximativ la orele 17:30, conducînd microbuzul de model „Mercedes D- 208”, n/î UN AM 569 pe str. Națională, Ungheni, deplasîndu-se cu o viteză mai mare de 50 km/oră, viteză ce depășește considerabil limita de viteză de 40 km/oră stabilită pentru sectorul respectiv de drum, încălcînd prevederile pct. 45,46,47 alin. (1) lit. a) a RCR, a tamponat pietonul minor Sultanov Vladimir, care traversa strada prin fața microbuzului de pe ruta nr.5, care staționa la oprirea de la piața orășanească amplasată pe str. Națională din or. Ungheni, prin urmare cauzînd minorului leziuni corporale medii.

3. Inculpatul Cechina Ion, a contestat cu apel sentința instanței de fond, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care el să fie achitat.

În susținerea cerințelor sale, inculpatul a invocat următoarele motive:

- că la baza sentinței de condamnare instanța a ținut cont unilateral doar de declarațiile părții vătămate, care a susținut, că traversa strada cu pași normali, ieșind pe dinaintea microbuzului din care a coborât, că n-a admis încălcări la traversarea străzii;
- că nu mijlocul de transport condus de el l-a tamponat pe pieton, ci pietonul s-a lovit de microbuz, în timp ce el frâna,
- că colaboratorii de poliție nu au reflectat în schiță, în procesul verbal de la fața locului detalii, care ar fi avut însemnătate pentru soluționarea corectă a cazului, nu au fost fixate fotografic detalii care s-au depistat la fața locului de către expertul-criminalist;
- că instanța nu a atenționat la faptul că pe capota vehiculului se vedeau urmele palmare ale pătimitului, din care se poate deduce, că acesta s-a lovit de mijlocul de transport, dar nu a fost lovit, că dacă acesta ar fi fost lovit de automobil, ar fi fost aruncat înaintea direcției de deplasare a microbuzului, dar nu înapoi direcției sale de deplasare,
- că în cazul când pietonul singur a admis încălcarea a RCR, nu există nici o legătură de cauzalitate dintre acțiunile/inacțiunile sale și consecințele produse și dânsul nu poate purta răspundere pentru cele ce i se impută;
- că instanța nejustificat a pus la baza sentinței rezultatele experimentului de la anchetă, prin care se atestă, că dânsul a depășit viteza de mișcare pe porțiunea respectivă de drum, instanța neținând cont de-asemeni și de starea rutieră din acel loc, prezența nisipului care a facilitat mișcarea din inerție a mijlocului de transport după frânare.

De asemenea, inculpatul a susținut, că instanța la determinarea pedepsei nu a ținut cont de faptul, că dânsul este bolnav, are la întreținere soția bolnavă și fiica majoră, care nu lucrează cu un copil mic, ca serviciul pe care-l prestează, prin utilizarea mijlocului de transport este unicul mijloc de a asigura existența sa și a membrilor familiei, că a fost sancționat prea dur fiind lipsit de drepturile de a conduce mijloace de transport.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 05 decembrie 2012, a fost respins ca nefondat apelul inculpatului Cechina Ion, cu menținerea fără modificări a sentinței instanței de fond.

4.1. La adoptarea soluției date, instanța de apel a statuat că, instanța de fond în baza probelor administrate legal de către organul de urmărire penală și verificate în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) CPP, le-a dat o apreciere justă în sensul art. 101 CPP, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungând la concluzia corectă cu privire la condamnarea inculpatului Cechina Ion în baza art. 264 alin. (1) Cod penal și în baza acestei legi, fiindu-i corect stabilită pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 200 unități convenționale, în sumă de 4.000 lei, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 1 an.

În acest sens, instanța de apel a conchis că vinovăția inculpatului Cechina I. în baza art. 264 alin. (1) Cod penal, întru-totul s-a confirmat prin:

- Declarațiile părții vătămate Sultanov Vl. (f.d. 106-108);
- Declarațiile martorilor Cojocaru Vl. (f. d. 126-127), Gorea Vl. (f. d. 129), Umaniuc O. (f. d. 131), Crudu M. (f. d. 132);
- Procesul verbal de cercetare la fața locului, schița accidentului rutier cu planșa foto (f. d. 6-11);
- Procesul verbal de experimentare din 16.05.2011 (f. d. 46);
- Raportul de expertiză medico-legală nr. 115 din 01.06.2011 (f. d. 38);

Astfel, argumentele apelantului, prin care se susține că instanța ar fi preluat învinuirea formulată, fără a avea la suportul sentinței probe relevante, - au un caracter generic și declarativ, lipsite de substanță, fiind combătute definitiv.

La fel, instanța de apel, indică că nu pot fi reținute argumentele autorului apelului, precum că organul de urmărire penală insuficient a fixat circumstanțele stabilite în actele procedurale de la fața locului. Or, atît din procesul verbal de cercetare la fața locului, cît și din materialele atașate la acesta rezultă suficientă informație ce ar permite de a stabili circumstanțele cauzei care au însemnătate pentru soluționarea corectă a cazului, aceste acte procedurale, au fost consemnate de către I.Cehina fără careva obiecții și observații.

Motivele apelantului, precum că schița atașată la materialele cauzei nu reflectă situația reală, nu pot fi reținute, deoarece, schița respectivă (f.d.8), a fost consemnată fără obiecții, prin urmare, inculpatul a fost de acord cu cele ce se conțin în ea. Relevant, că din schița respectivă rezultă, că calea de frînare depistată la locul accidentului rutier de la automobilul condus de către I. Cechina era de 16 m. pe partea stîngă și 13 m. - pe partea dreaptă, ulterior fiind raportate la datele din rezultatele experimentului de la fața locului din 16.05.2011 și, care atestă că acesta se deplasa cu o viteză mai mare de 50 km/oră, viteză ce este mai mare decît cea admisă pe porțiunea de drum respectivă.

De asemenea, instanța de apel, mai indică că argumentele apelantului referitor la rezultatele experimentului, nu au valoare de concluzie a unei expertize și nu pot fi puse la baza sentinței de condamnare. Or, această probă în corelație cu probele enunțate supra și reținute de către instanța de fond, atestă vinovăția inculpatului. Or, conducerea automobilului cu o viteză de peste 50 km/oră pe porțiunea respectivă a carosabilului, unde viteza acceptabilă nu poate fi mai mare de 40 km/oră, nu poate fi interpretat în folosul inculpatului, chiar dacă minorul traversa drumul în modul și locul respectiv.

4.2. Deci, conchide instanța de apel, însăși deplasarea neregulamentară a inculpatului la volanul automobilului cu o viteză mai mare de 50 km/oră, nefiind atent la trafic, dînd dovadă de neglijență față de trecerea pentru pietoni, care urma să fie, neatrăgînd atenție față de staționarea la stația de transport urban a unui mijloc de transport care staționa și depășindu-l cu viteză, manifestînd încredere exagerată în sine, neaplicînd măsuri de asigurare a securității traficului ce a dus la tamponarea pietonului minor Vl. Sultanov, în rezultatul cărui fapt i-a fost provocată din imprudență vătămări medii a integrității corporale, - indică la prezența în acțiunile inculpatului a elementelor constitutive ale infracțiunii reținute.

Astfel, în condițiile respective, nu este acceptabilă susținerea inculpatului, că nu el a tamponat pietonul, ci că acesta s-ar fi lovit în el. Or, în condițiile real create, este absolut evident faptul, că inculpatul fiind la volanul automobilului și deplasându-se pe o stradă aglomerată, centrală din or. Ungheni, trebuia să acționeze în strictă conformitate cu cerințele pct.2) art. 45 RCR. Din materialele cauzei rezultă, că I. Cechina se deplasa în localitate cu viteză interzisă, sporită, neglijând faptul, că la oprire staționa altă rutieră, de unde era de așteptat, că ar putea să iasă pasageri ce vor încerca să traverseze strada.

Faptul, că pe porțiunea respectivă s-ar fi aflat nisip, care a împiedicat la o frînare efectivă, nu poate fi tratat în suportul inculpatului. Or, și aceste circumstanțe, urmau a fi luate în considerație de către conducătorul mijlocului de transport, atunci când se deplasa pe porțiunea respectivă de drum. Cu atât mai mult în condițiile, când dînsul fiind șofer pe ruta respectivă, cunoștea cu certitudine situația rutieră.

Nu pot fi tratate în susținerea inculpatului, declarațiile martorului VI. Cojocar. Or, din conținutul acestor declarații vădit rezultă, că impactul s-a produs ca urmare al încălcărilor admise de I. Cechina, care nu a manifestat prudență în cazul când se deplasa pe lângă un vehicul de rută oprit în stație și nu a redus viteza.

Susținerea apărării, că cele încălcate de către inculpat ar putea fi determinate doar printr-o concluzie a expertului, nu pot fi reținute, încălcările admise de către inculpat sunt vădite, după cum sunt vădite legătura de cauzalitate dintre încălcările admise, impactul produs și consecințele parvenite la partea vătămată. Dubii asupra acestora nu sunt.

Întru asigurarea inculpatului a dreptului la apărare, de către instanța de apel, la demersul apărării, a fost numită o expertiză auto-tehnică, care însă nu a putut da răspuns la întrebările formulate de către apărare, efectuarea acesteia fiind condiționată de anumiți factori.

În vederea soluționării întrebărilor ridicate, de către partea apărării nu au fost solicitate alte măsuri în vederea acordării asistenței judiciare. Astfel, ținînd cont de principiul contradictorialității procesului penal, instanța de judecată, nu poate să se manifeste în folosul acuzării ori apărării.

4.3. Referitor la individualizarea pedepsei, instanța de apel, a menționat că instanța de fond a dat deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 75 Cod penal, adică criteriilor generale de individualizare a pedepsei, gradului de pericol social al celor săvîrșite, persoanei inculpatului, scopului pus de legea penală. Instanța și-a argumentat soluția la capitolul respectiv, a justificat felul și mărimea pedepsei aplicate, numindu-i o pedeapsă cea mai blîndă prevăzută de sancțiunea art. 264 alin. (1) Cod penal, astfel temeuri pentru a interveni în latura pedepsei, la fel lipsesc.

5. Inculpatul Cechina Ion, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 8), 12) CPP, a contestat cu recurs ordinar hotărîrile pronunțate, solicitînd casarea acestora și adoptarea unei decizii de achitare în privința sa, deoarece acțiunile lui nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii incriminate.

5.1. În susținerea recursului, inculpatul a invocat că, atît organul de urmărire penală cît și instanțele de judecată au stabilit ci aproximație viteza de deplasare a automobilului pe care el îl conducea, din partea acuzării nu au fost prezentate

probe veridice prin care s-ar demonstra că el nu a întreprins toate măsurile posibile de a evita tamponarea cu partea vătămată.

Inculpatul recurent, a susținut că nu a avut posibilitatea tehnică de a evita impactul cu pietonul din cauză că distanța dintre automobile și ultimul a fost prea mică din momentul când l-a observat, mai mult, această circumstanță de fapt ar fi putut fi dovedită prin efectuarea unei expertize tehnice-auto, care în asemenea cazuri este numită de către organul de urmărire penală.

Însă, indică recurentul, organul de urmărire penală contrar prevederilor art.254 CPP n-a dispus o asemenea expertiză, astfel cauza n-a fost cercetată sub toate aspectele, complet și obiectiv, fiind ignorat principiul prezumției nevinovăției și, prin urmare, instanța de judecată a pronunțat o sentință bazată pe presupuneri.

6. Examinând argumentele recursului ordinar declarat de condamnatul Cechina I., în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide inadmisibilitatea acestuia, reieșind din următoarele considerente.

6.1. Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În pct. 18 din Hotărârea Plenului CSJ a RM nr.9 din 30.X.2009 „*Cu privire la judecarea recursului ordinar în cauza penală*”, este atenționat că instanța de recurs controlează dacă s-a aplicat corect dreptul față de faptele constatate de către instanța de apel și dacă faptele au fost constatate respectându-se normele de drept material sau procesual.

Sub acest aspect Colegiul penal, atestă că, instanța de apel la judecarea cauzei în ordine de apel nu a comis careva erori de drept.

6.2. Colegiul penal, reține că, instanțele de judecată, verificând probele administrate legal de către organul de urmărire penală și verificate în ședințele de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-au dat o apreciere justă potrivit art. 101 CPP, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungând la concluzia corectă cu privire la vinovăția inculpatului Cechina I. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal, fiindu-i corect aplicată pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 200 unități convenționale, în sumă de sumă de 4.000 lei, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 1 an.

În ce privesc criticele formulate de recurent, enunțate la pct. **5.1.** al prezentei decizii, prin care susține că Cechina I. nu se face vinovată de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.264 alin. (1) Cod penal, acestea au format obiect de discuție la judecarea cauzei în apel și cărora instanța de apel le-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în prezenta decizie la **pct. 4.1-4.2.**, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin și, a cărei reluare nu se mai impune, avînd în vedere și faptul că verificînd decizia atacată în raport și cu prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, în sensul că nu se identifică existența și a altor motive care analizate din oficiu să ducă la casare, urmează a se constata că recursul declarat de aceasta este vădit neîntemeiat.

La fel, Colegiul penal, menționează că din textul recursului, se evidențiază că recurentul își motivează recursul prin dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, or, motivele de reapreciere a probelor, nu se conțin în temeiurile prevăzute la art. 427 Cod de procedură penală, astfel, criticele formulate de recurent nu sunt motivate sub aspectul casării hotărârii recurate ca fiind ilegală.

Colegiul penal, menționează și faptul că, potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată în instanța de apel (f.d. 200) partea apărării luând cunoștință cu procesul-verbal întocmit de expertul Mîrza A., privind imposibilitatea întocmirii raportului de expertiză (f.d.192), - n-a solicitat instanței dispunerea efectuării altei expertize.

Or, potrivit art.24 alin.(4) CVPP, părțile în procesul penal își aleg poziția, modul și mijloacele de susținere a ei de sine stătător, fiind independente de instanță, de alte organe ori persoane. Instanța de judecată acordă ajutor oricărei părți, la solicitarea acesteia, în condițiile prezentului cod, pentru administrarea probelor necesare.

6.3. Astfel, raportînd situația reținută în cauză, la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, rezultă că lipsesc temeiuri de drept de casare a hotărârilor adoptate în cauza în privința inculpatului Cechina I., și, prin urmare, se impune soluția inadmisibilității recursului ordinar declarat de acesta, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. Conducându-se de art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Cechina Ion, împotriva sentinței Judecătorei Ungheni din 04 iunie 2012 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 05 decembrie 2012, în propria cauză penală, fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțată integral la 15 mai 2013.

Președinte

Constantin Gurschi

Judecători

Ion Arhiliuc

Olga Adam